

KANNUKSEN JA SARJARIN NYKYKUNTO

Kannus ja *Sarjari*, kaksi suomalaista sarjakuvalehteä, edellinen sarjassaan 27., jälkimmäinen viidestoista. Iäkkäämpi ensin, sanoo etiketti eli *Kannus* käsitteellään.

Kokkilan päätoimittajuus on tehnyt *Kannukselle* hyvää tai sitten lehden piirittäjät ovat muuten vain intoutuneet viireämpiin suoriin. Pakotetun tuntuinen maakunnallisuus ja tylsä eteläpohjalainen uho ovat karisseet pois.

Lehden avaa **Pekka Mannisen** *Igor Motor* ja *punanahkoja idän pikajunassa*. Sarjan juoni on viime aikoina ihailtavasti vetreytyneen Mannisen keskitasoa, hupaisaa puolifantasiaa jolla on kosketuksensa todellisuuteen. Piirroksessa ei ole muuta moittimista kuin viivojen jatkuva samanpaksuisuus.

Mikko Metsähonkala piirtää hyvin muttelin niin hyvin kuin esikuvansa **Franquin**. Tapahtumien näyttämöllepano taas on lainaa **Regis Francilta**. Näppärä harjoitelma mutta toivon toden totta että *Metsähonkalan* tulevat sarjakuvat seisoisivat enempi omilla jaloillaan ja omissa kengissänsä. Tornilolaispariskunta **Aijätälä/Kuokkanen** on päätynt **Comes**-tyyppiseen tyylittelyyn: ehdoton mustavalkoisuutta ja leveitä naamoja. Tarina on kelvollinen mutta kankeahko *Odyssela*-muunnelma.

Katri Oiknuoran *Uimahallissa* ja *Picasso* ova pirstavia otoksia äitien ja tyttärien elämästä. Vain jälkimmäisen hataruudutus harmittaa. **Anne Streng** esittää tyyppisintä satufantasiaansa jossa eläimet puhuvat ja hyvä ja paha ottavat mittaa toisistaan. Humaania ja romanttista.

Lehden tehokkainta piirtoa tarjoaa **Janne Isokosken** lähes realistinen, puhuvaviivainen jatkosotaepisodi *Vain hämärä muisto*. Varsinkin kuolleet sotilaat kuvataan mehevästi lihaa, verta ja auki-

naisina ammottavia silmiä säästämättä. Ikävä kyllä kerrottu tarina on melko mitätön.

Niin *Kannuksen* kuin *Sarjarinkin* pisteitä laskee kannen sekavuus ja epäkevyys jota *Kannuksen* tapauksessa korostaa mauton väritys.

Sarjari lähtee käyntiin **Sinisalo/Mänttärin** duon tyylikkäällä *linge claire*-kokeilulla ja jatkuu **Jouko Ruokosenmäen** perinteisellä ihmissusisarjalla. Ruokosenmäki hallitsee hyvin normaalin seikkailusarjapiirittämisen mutta tunkkaisuus vie sarjalta terän. Sivut on pakattu liian täyteen pieniä ruutuja. **Happi loppuu.**

Jälleen kerran kohoo *Sarjarin* helmeksi **Riitta Uusitalo**, korkeintaan **Jukka Tilsa** -vainaaseen (sarjakuvantekijänä siis) verrattava kaheli. Uusitalo käsittelee aihetta kuin aihetta järkähtämättömällä älyttömyydellä mikä johtaa lähes säännönmukaisesti kiherryttävään resultaattiin.

Timo Kakkila ja **Pekka Manninen** yltyvät yhteistyösarjassaan lähelle tavoitettua eli viileää **Chandler/Hammet**-tyyppistä dekkarointia. **Reima Mäkisen** sirkusinteriööriin sijoitettua tarinaa **Tiger Lilyn** kuolemasta voinee kutsua sarjakuvanovelliksi: kiintoisasti etenevää jättevää kerrontaa + toimivaa puolirealistista piirtoa.

Tällaisia olivat *Kannuksen* ja *Sarjarin* uusimmat numerot erään paatuneen sarjakuvannieleijän silmin ja sanoin. Molempien lehtien kehityskaaret kulkevat tällä hetkellä miellyttävästi yläviistoon. Luulenpa että nämä lehdet pystyvät tarjoamaan jotakin taidenautintoon viittaavaa muillekin kuin tekijöiden kavereille ja pahimmille sarjakuvafriikeille.

Pauli k.

